

Тукъ стана първото чудо: пиленцата се показаха диви още веднага следъ излюпването си. Щомъ се усѣтиха на земята, тѣ, безъ нѣкой да ги плаши, изведнажъ се стрелнаха по всички посоки и се мушнаха, кое кждето види.

Хукнахме да ги събираме: пѣяхме се, търкаляхме се по земята и най-сетне съ много мъжи можахме да намѣримъ само десетъ отъ тѣхъ. Две бѣха изчезнали.

Ние ги затворихме заедно съ квачката въ едно килерче, да се поопитомятъ, да се укротятъ и тогава да ги пустнемъ отново. Въ килерчето дивитѣ животинки до нѣкжде се поукротиха. Но щомъ нѣкой влѣзѣше при тѣхъ, тѣ веднага се прѣскаха по всички посоки и се изпокриваха. А което не успѣеше да намѣри, кжде да се пѣхне, свиваше се въ нѣкой жгълъ съ глава къмъ стената, а съ опашчица обърната къмъ насъ. И това се повтаряше винаги.

Така минаха десетина дни. Полека-лека пиленцата почнаха да не се плашатъ, и ние решихме да ги пустнемъ на двора. Тѣ пакъ хукнаха да се скриятъ, но не се прѣстнаха, кое на кжде види, а се втурнаха заедно на купъ по една посока.

Минаха нѣколко седмици, пиленцата порастнаха, опериха се, но все си бѣха така диви и страхливи. Отъ десетъ останаха само седемъ: още три се изгубиха нѣкжде.

Най-сетне, може би, като видѣха, че нѣма никаква полза отъ бѣгане и криене, жеравченцата съвсемъ се укротиха и свикнаха съ заградения дворъ. Ходѣха мирно следъ майка си, не се плашеха отъ другитѣ пилета и кокошки. Престанаха да се плашатъ и отъ кучета.

Единъ день у дома дойде на гости нѣкакъвъ приятелъ на баща ми отъ съседното село — ловецъ, тръгналъ къмъ Искѣра на ловъ. Водѣше съ себе си едно едро и косматото куче, съ клепнали и дълги уши — птичаръ. Щомъ влѣзоха въ двора, кучето изведнажъ стана неспокойно, почна да души въ въздуха, следъ това заби носъ въ земята и изведнажъ тръгна по нѣкаква диря. И не вървя дълго: щомъ стигна до оня край на двора, гдето бѣ образъ съ бурени и тръне и гдето презъ горещинитѣ се криеха на сѣнка кокошкитѣ, кучето изведнажъ се спрѣ, взе такава стойка, като че ли ей сега ще се хвърли, но не се хвърли, а остана като замръзнало на мѣстото си. Само отъ време на време кжсата му опашка бързо се помахваше, а мускулитѣ на плешкитѣ му нервно потреперваха. Така то остана нѣколко минути съ погледъ впитъ въ буренитѣ предъ него.

— Я, моето куче застана като предъ дивечъ! — извика ловецътъ. — Да не се е вмѣкнула нѣкоя яребица въ двора ви?

Спустнахме се и — какво да видимъ. Въ буренияцитѣ, свити на купъ, се бѣха скрили седемтѣ диви патета, наблѣскани и сгущени така, че главитѣ имъ не се виждаха. На три крачки отъ тѣхъ ловджийското куче, ги пронизваше съ погледа си.

— Твоя пилищаръ не се излѣга, — каза баща ми на ловеца. — Той, наистина, надуши дивечъ.